

Maimunah: Als je moeder achter je staat, dan kan je de wereld aan.

Maimunah (Dokkum, 1968) is de oprichtster en drijvende kracht achter stichting Vangnet, een project zowel door als voor meiden en jonge vrouwen met een moslimachtergrond. Het bestaat uit een sfeervol pand in Amsterdam-West, met een gezellig, Arabisch getint, interieur waar praatgroepen, trainingen en zelfempowermentbijeenkomsten worden gehouden. Maimunah zelf is Nederlandse, en bekeerd tot de Islam.

Hoe zie jij je werk voor Vangnet als een bijdrage voor Vrede?

Ik geloof dat als je geen innerlijke vrede hebt, dat een impact heeft op de vrede in de wereld. De meisjes die bij Vangnet komen zitten op de een of andere manier in de knoop. Zij zitten tussen twee culturen, thuis bijvoorbeeld de Marokkaanse en daarnaast de Nederlandse cultuur. Van huis uit hebben ze niet geleerd om met hun gevoelens om te gaan. Veel wat zich in het innerlijk afspeelt, wordt genegeerd of zelfs ontkend waardoor veel meiden in een soort emotionele gevangenschap leven.

Wordt de vrede niet eerder bedreigd door mannen dan door vrouwen?

Vrouwen, echtgenotes, maar vooral moeders hebben een grote impact op hun man en kinderen. Zonder de steun van de vrouwen zouden de mannen ook niet zo gauw oorlog voeren. De invloed is misschien indirect, maar onmiskenbaar. Als je moeder achter je staat, dan kan je de wereld aan, zij maakt het verschil.

Hoe ben je bij Vangnet terecht gekomen?
Vangnet bestond nog niet, ik ben er mee

begonnen. Maar ik heb het niet gepland, het is ontstaan. Ik heb zelf veel pijn en verdriet meegemaakt in mijn leven, dus ik weet wat het is. Ik kan het niet aanzien als mensen met onbegrepen verdriet rondlopen. Ik werd al luisterend, al pratend, vertrouwenspersoon van jonge moslimmeiden, zonder dat ik het me realiseerde. Ik vond dat ze een eigen plek nodig hadden om hun verdriet en hun geheimen kwijt te kunnen, om zich er veilig en thuis te voelen. Een plaats waar iemand naar ze luistert en ze niet veroordeelt. Een heleboel meiden uit de doelgroep zelf helpen mee om onze stichting draaiende te houden. Ook zij zelf worden er sterker door.

Heeft de bekering tot de Islam veel strijd vanuit je directe omgeving opgeleverd?

Nee, absoluut niet. Ik ben een kind van gescheiden ouders, maar ze zijn altijd ruimdenkend geweest. Mijn bekering was geen probleem voor ze. Ik stam uit een rijke bodem van steun en medeleven, vooral van mijn moeder. Thuis kon ik praten over wat ik dacht en voelde.

Later ontdekte ik dat de steun die ik gewend was, niet overal zo vanzelfsprekend is.

Bij het afscheid van Anke Kooke als directeur van het NEAG (juni 2005) werd dankzij een groot aantal gulle gevers een prijs ingesteld voor het meest innovatieve en waardevolle project op het gebied van 'alternatieven voor geweld'. Tijdens de viering van de Internationale Dag van de Vrede op 21 september 2006, werd de prijs voor de eerste maal uitgereikt.

Een onafhankelijke jury onder voorzitterschap van Paul de Waart, emeritus hoogleraar volkenrecht en oud-bestuurslid van het NEAG kreeg acht initiatieven aangereikt en koos als winnaar stichting Vangnet, een project in Amsterdam, gericht op de opvang en begeleiding van meiden en jonge vrouwen. Oprichtster Maimunah mocht de bokaal in ontvangst nemen: een prachtig kunstwerk ontworpen door glaskunstenares Sabine Lintzen.

Waarom ben je moslim geworden?

Dat was ook niet gepland. Tot mijn 18de heb ik nooit iets geweten van de Islam. Toen ontmoette ik verschillende moslims en ontdekte ik dat de levenswijze, zoals die in de Islam wordt voorgeschreven, precies klopte met hoe ik zelf al leefde. Toen heb ik me er in verdiept en ben ik moslim geworden.

En toen heb je ook je naam veranderd?

Nee, niet meteen. Dat kwam omdat ik in India was, waar mijn eigen naam kennelijk een belangrijke betekenis had in het

Hindoeïsme. Iedereen die mijn naam hoorde vroeg of ik hindoe was. Maar ja, ik was geen hindoe, maar moslim. Dus toen heb ik een moslimnaam gekozen. Ik vind Maimunah een heel mooie naam, en het is de naam van een van de vrouwen van de Profeet Mohammed, vrede zij met hem.

Haal je je inspiratie voor Vangnet uit de Islam?

Nee, niet alleen maar, ik bedoel dat ik voordat ik moslim werd al net zo dacht als nu. Ik word boos als iemand een

ander onrecht aandoet, of zijn eigen belang behartigt ten koste van anderen. Als ik zie, hoeveel pijn er wordt geleden, dan word ik een soort leeuw. Dan ga ik opstaan en ik vecht voor die meiden. Toen ik steeds meer meiden leerde kennen, ontdekte ik hoezeer zij een goede opvang nodig hadden. Ik sprak de meiden op straat aan, bij bushaltes, in de tram, op markten...Ik heb ook groepen opgezet in moskeeën zodat meiden hun rechten vanuit de Islam konden leren en hun identiteit sterker konden maken.

Is Vangnet nu je werk?

Ja, het is vooral mijn passie, mijn liefde, maar tegelijkertijd is het mijn werk. Het is vrijwilligerswerk, voor ieder die erin werkt. Ik krijg een uitkering van Dienst Werk en Inkomen van de gemeente Amsterdam. Ik ben eigenlijk chronisch ziek, er is iets mis met mijn zenuwstelsel, ik heb altijd pijn, ik kan niet lang staan, niet tillen, niet lang iets vast houden. Maar het werk bij Vangnet geeft me energie. Het is een afleiding van de pijn, en het helpt me heel erg om er mee te leven.

Wat is zo bijzonder aan Vangnet?

Het is een toevluchtsoord. Via mond-tot-mondreclame komen de meiden hier. Het zijn vooral Marokkaanse meisjes, en sommige bekeerde moslima's met een Nederlandse of Surinaamse achtergrond. Hier kunnen ze hun problemen vertellen, hun geheimen kwijt, hier wordt naar hen geluisterd. De basis van Vangnet is dat we open staan voor al hun verhalen en nooit iemand veroordelen.

Het doorbreekt hun eenzaamheid en creëert verbondenheid.

Ik zie het als empowerment. Ze vinden hun eigen kracht terug en staan steviger in hun schoenen. Eigenlijk zou die steun van hun moeders moeten komen. Ik vraag vaak: hoe is de band met je moeder, en dan hoor ik heel dikwijls dat die eigenlijk ontbreekt.

Het is een bevelshuishouding: *'je moet dit'*, *'zo hoort het'*. Maar nooit *'hoe voel je je'*. Dat maakt meisjes eenzaam.

En soms lopen ze met grote geheimen, zoals seksueel misbruik als kind, of zwanger geraakt en niet weten wat te doen, omdat het zo'n taboe is.

Wat zegt je eigen moeder over je werk bij Vangnet?

Zij is al lang geleden overleden; ze heeft het nooit meegemaakt. Maar ik heb het wel van haar meegekregen. Zij deed mee aan de vrouwenbeweging en was volgens mij ook lid van Vrouwen voor Vrede. Ze organiseerde ook praatgroepen en trainingen, dus ik heb het van niemand vreemd. Misschien stuurt ze me wel vanuit de verte.

Wat gaat er met Vangnet gebeuren als jij weg zou vallen?

Dan gaat het door! Het hangt niet aan mij, er is een hele groep van vrijwilligers. Wij kregen in 2006 de Anke Kookebokaal, juist ook omdat het een duidelijke voorbeeldwerking heeft.

Volgens mij zijn ook andere gemeentes er mee bezig; ik heb al verschillende keren vragen gekregen over hoe we het precies opgezet hebben.

Janne Poort – van Eeden